

ΚΟΛΟΜΠΟΣ

ΕΙΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΚΙ ΑΣΤΕΙΑ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ „ΖΥΖΑΝΙΟΝ“ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ.

Δεύτερο έτος Αργαστόλι
Τό „Ζηζάνιον“, έχει σχεδόν

Χίλια οατακόσια ένενήτα τρία
χαλατμός κυρίου και σεισμός και κρύα.

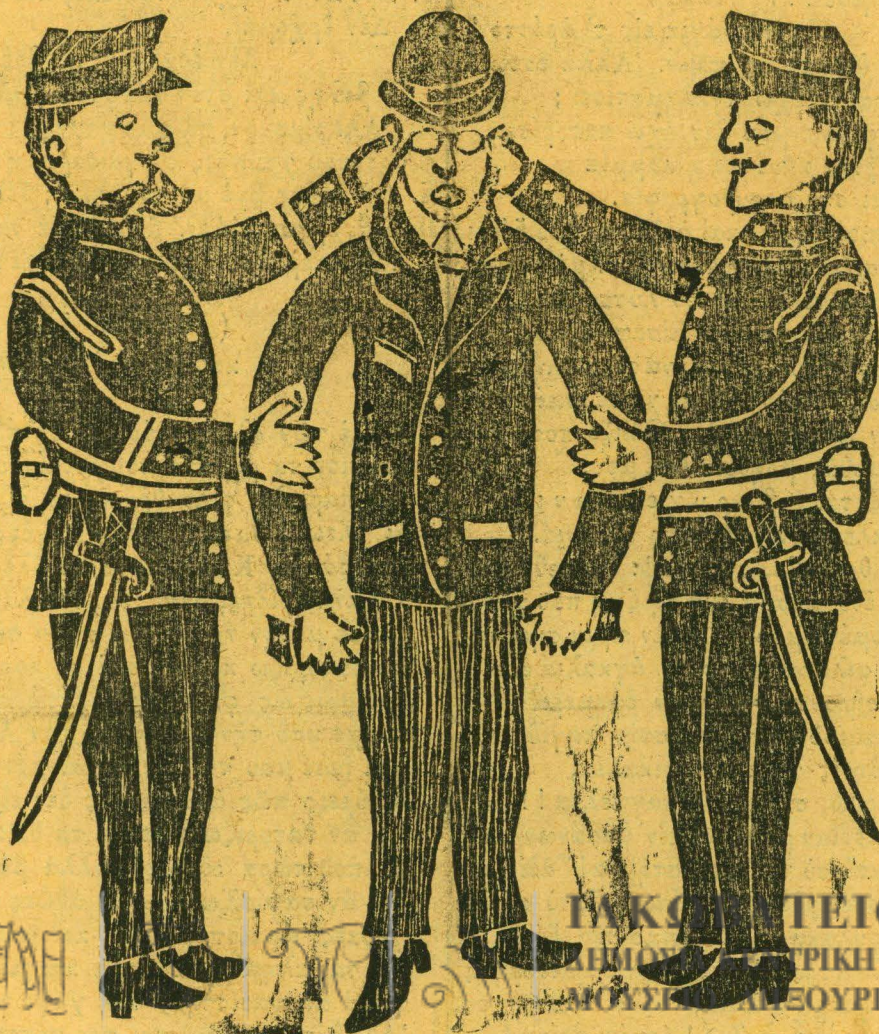
‘Ο ‘Κολόμπος,, όστις τόσον είχε γά είδη το φώς
πύχε τον εγκαταλειψή ό Μολφέτας ό σοφό;
ό συντάκτης του ό πρώτος πούχε τίς κλη κρέτον
τόρα πάλι τον συντάττει και σά; λ. γη κατά πρώτον
ότι τον ‘Κολόμπον,, άπαξ ή δύς τον μήνα βγάνη
δέν τον θέλη διά έργαν και για κέρδος δέν τον κάνη.

Ούτε θέλει πούτ' έπένους, ούτε τίτλους θά τητεί,
ούτε θέλει νά τον λέγουν ντενεκέ και ποιητή
άλλά θέλει διά γούστο τον ‘Κολόμπον,, νά εκδίδει
έτσις είναι μία τρέλλα και μωρού παιδιοῦ πεγνίδι
διά τούτο επάινους τίτλους είς τούς άλλους παρετεί,
μόνον μία ψυροδεκάρα είς τό φύλλο για χαρτί.

‘Ιανουαρίου είκοστή τετάρτη
μόδες του χάρε; ό ‘Κολόμπος,, θάρτη.

Δέκα άριθμός και έξη
μέ τό ‘Ζυζάνιον,, κάτι θά τρέξη.

16

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Χωροφυλάχοι τέρατά κι' άπάνθρωπά θηρία
έσαν τον Μολφέτα μας στην κεντρική πλατεία !!

Ο ΜΟΛΦΕΤΑΣ συνελήσθη υπό τῶν Χωροφυλάκων
καί στή φυλακή πηγαίνει ὁ . . . ἐκὼν ἄκων.

X. Ἐ! στάσου βρέ . . .
M. Πῶς νὰ σταθῶ;
X. Βρέ, στάσου παρευθύς!
M. Τί γὰρ κακὸν ἐποίησα;
X. Μόνος σου νὰ σκεφθῇς.
M. Σκέπτομαι, ἀλλὰ μωρὲς, δὲν ἔχω ἔγκληματίσει,
μὰ τὸν Στουρὸ, μὰ τὸν Θεὸ κ' ἔτσι νὰ μὲ βογήτησῃ.
Μὰ γι' ἄλλονε μὲ πῆρετε καὶ ἄλλονε ζηπεῖτε
βρὲ ὁ Μολφέτας μὲ αὐτὰ καθόλου δὲν φοβεῖται.
X. Καὶ πῶς μιλάς τέτλιας λογῆς, αὐθάδη καὶ προπέτη;
εἶσαι γιὰ μέσα, καὶ εὐθὺς ἀρέστο τζαναμπέτη.
M. Δὲν εἰμ' ἐγὼ, σὰς βεβαιῶ, ἐκεῖνος ποὺ ζητεῖτε
κί' ἀδίκως μὲ παιδεύετε καὶ μὲ κακοποιεῖτε.
X. Μέσα! στὸ φρέσκο ντενεχέ.
M. Βρὲ μέσα θὰ μὲ ΠΑΤΕ!
πῶς κύριοι μὲ δέρνετε; τ' ἀφτιά μου πῶς τραβάτε;
τί ἐπράξα, εἰπέτε μου!!!
X. Κανάγια εἰς τ' ἀρέστο!
M. Ἀφοῦ παιδιὰ τὸ θέλετε ἄς πᾶμε. Ἀλλὰ ἔστω . .
εἰπέτε μου τί ἐπράξα, ἔχω ἐγκληματίσει;
ἐγὼ κάμμιὰ στὸ φύλλο μου δὲν ἔχω σατυρίσει.
Καὶ ἂν ποτὲ σατύρισα κανέναν ἢ καμμία
ἐτοῦτο ἐπιτρέπεται στή σατυρογραφία.
X. Ἐμπρὸς, σὸ φρέσκο ντενεχέ καὶ ἄς αὐτὰ ποὺ ξέρεις
M. Ἐὰν μὲν ἔπαισα, καλῶς, ἀλλέως, τί μὲ δέρεις;
γιατί μωρὲς μὲ δέρνετε τοσοῦτον λυσαλέως;
X. Ἐχομε βρὲ διαταγὴν ἐκ τοῦ Εἰσαγγελέως,
ὅπου σὲ βροῦμε παρ' εὐθὺς, κοντὲ, νὰ σὲ συλλήψουμε
καὶ σὰν ἄρνι τσαρκάριο σὸν τσάρο νὰ σὲ κλείσουμε.
M. ὦ!! ἀπενυχταῖον ἄκουσμα! δὲν ἡλιπίζα ποτέ μου,
ἀδίκως νὰ φυλακισθῶ, βοήθεια Θεέ μου.
Γιὰ μένα ἐφαρμόζεται ἡ β α ρ υ χ ε ι μ ω ν ι ἄ,
στή χάψι νὰ μὲ κλείσουνε μὲ τόση ἀπονία.
Ἵστερ' ἀπ' τόσο θρίαμβο, στή χάψι νὰ πεθάνω!
μὰ δὲν μὲ μέλλει ἕνα μπαρὰ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ χάνω.
Μὲ μέλλει, Μελοπομένη μου, πῶς δὲν εἶμαι σιμά σου
νὰ ξεφυχήσω μὲ φιλή γλυκὸ στήν ἀγκαλιά σου.
Ὁ ἀλοῖμονον, ἀλοῖμονον, γιὰ μιὰν ἐφημερίδα,
ἐπιάστηκα σὰν Μαίμου μονάχος στήν παγίδα.
Ἀλοῖμονον τί εἰδήσεις τῶ ὄντι φρικαλέα,
ἀδίκως νὰ φυλακισθῶ, σκληρὲ Εἰσαγγελέα!!
Δὲν βλέπεις τὴν καρδίαν μου πῶς εἶν' βασάνων οἶκος
ἀλλ' ἀπεφάσιες καὶ σὺ νὰ μ' πῶ στή χαψ' ἀδίκως;
Ἄν ἔγραφα, ν' ἀστελευθῶ, καὶ τίποτε, στὸ φύλλο
γι' αὐτὸ ἀμέσως φυλακὴ καὶ δέσιμο καὶ ξύλο;
ὥσάν νὰ ἡμουν αἰμοχαρὴς κακοῦργος,
ποῦ ἂν ἐξοῦσαν σήμερα ὁ Σόλων κί' ὁ Λυκοῦργος,
ὥς καὶ αὐτοὶ θὰ ἔλεγον, ὦ Ζεῦ! ὅποια φρίκη!
νὰ καταντᾷ εἰς ποιητῆς;!! σὲ τέτοιο ρεζιλίκι.

Ὁ σεις ὁποῦ ἐκάμετε τοὺς Δρακοντίους νόμους,
τὰ ἐξ ἀμάξης πάντοτε δὲν εἴχατε στοὺς δρόμους,
ἡγουν τοῦτέστι, δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, ἦτοι
νᾶς' ἐφ' ἀμάξης ἐβρίζες κάθε χρηστὸν πολίτη.
Καὶ ἀπὸ τότε σώζονται αὐτὰ τὰ ἐξ ἀμάξης,
δι' ὧν καὶ τώρα ἡμπορεῖς τὸ Θεὸ ἐνὸς ν' ἀλλάξης,
στή σάτυρα καὶ στῆς βρισιῆς καὶ σ' ὅτι ἄλλο θέλεις
ἀρκεῖ νὰ χειροτονηθῇς φιλέορτος τεμπέλης,
ἡγουν ἂν ἀναγνωρισθῇς ὡς δημοσιογράφος
θὰ ἔχης τὸ προνόμιο, δὲν σ' τ' ἀφαιρεῖ κί' ὁ τάφος.
Νὰ βρίζης τοὺς Εἰσαγγελεῖς, Δεσπότης, καλογόρους
Προέδρους καὶ δικαστὰς κί' ἀχράντους ποδογύρους
ὁ νόμος ὁ ἐλληνικὸς αὐτὸ τὸ ἐπιτρέπει,
γιατί ὁ Ἕλληνας φυσικῶς στὸ σατυρίζειν ῥέπει.
Ἡ σάτυρα καὶ ἡ κλεψιά ποῦ σώζονται ἀκμαῖα
εἶναι τὰ μόνα ἔθιμα ποῦ ἔχουμ' ἀφ' τ' ἀρχαῖα.
X. Βρὲ ἄς τ' ἀρχαῖα ντενεχέ, καὶ γρήγορα στ' ἀρέστο.
M. Δὲν ἔρχομαι.
X. Δὲν ἔρχεσαι; . . . βρὲ θὰ σοῦ δώσω πέσο
νὰ βάλῃς καὶ στὸν κόρφο σου, νὰ μιὰ, λιμοκοντόρο.
M. Ἀλλοῖμονον, πῶς μὲ χτυπᾷς; φτωχὲ ξυλοδετόρο!
βρὲ ποῦ χτυπᾷς, σὲ γαῖδαρο, ἢ σὲ ἀνθρώπου σώμα;
X. Θὰ ἔλθῃς βρὲ μὲ τὸ καλὸ; θέλεις νὰ φᾶς ἀκόμα;
M. Νὰ, ἔρχομαι ἀλλ' ἄστεμε νὰ πῶ τὴν προσευχή μου
καὶ ὕστερα στὸ χέρι σας κρέμεται ἡ ψυχὴ μου.

(Γονατίζει ὁ . . . ἦς
καὶ ἀρχίζει ὡς ἐξῆς.)

«Θεὲ τῶν ὄλων, Κύριε, τῶν πάντων εὐεργέτα
ἐνώτισε τὰ ῥήματα τοῦ πταίστου σου Μολφέτα
καὶ πάρειδε, φιλόφρονε τὰ πλημμελήματά μου
κί' ἴλεως, ἴλεως γενοῦ καὶ γδὲς τὰ βάσανά μου,
ἐλέησόν με Κύριε, κατὰ τὸ ἑλεός σου,
καὶ μὴ παρίδῃς, Δέσποτα, τὸ πλᾶσμα τῶν χειρῶν σου;
εἰς σὲ μόνον ἡμάρτησα. πλὴν σὲ πάλιν λατρεύω.
Σὲ σατυρίζω κάποτε καὶ σὲ κοροϊδεύω,
σὺ ὅμως ὡς φιλόφρωνος τώρα λησμόνησέ τα
κ' ἔχε ὑπὸ τὴν σκέπη σου τὸν ΑΘΛΙΟΝ Μαλ-φέτα.
Καὶ ἱασέ μου τὸ μυαλὸ καὶ πάντα τὰ ἐντός μου
ἡξέυρεις πῶς ἀμαρτωλὸς δὲν εἶμαι μοναχός μου.
Κί' ἂν σατυρίζω κάποτε τὰ θεῖα σου μυστήρια
ιδὲ ποῦ τώρα εὗρηκα πολλὰ βασανιστήρια.
Κί' ἂν σατυρίζω κάποτε ἀθῶες δεσποινίδες
γλυκὲς, ὠραιοπρόσωπες καὶ μαυροματωφρύδες.
Θὰ τὰ πληρώσω σήμερα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
γιατί ἀπεφάσισθη στή χάψι νὰ πεθάνω.
Ἀλλὰ τίς διηγῆσεται τὲς τόσες ἀλαλιές μου
τῆς Σαίζον καὶ τῆς λαιπὲς γυναικοβρωμοδουλιέμο

Ἄν κάνω κόρτε καὶ ἐγὼ, Θεέ μου, μὴ σὲ μέλλει
γιατί τὰ ἴδια κάνουνε κί' οἱ αὐλοῖς' ἀγγέλοι.
τὰ κρίματά μου πλήθυναν σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης
X. Βρὲ τέλειωστε τὴν προσευχή, μ' ἐμᾶς θὲ νὰ γελάσης
M. Χωροφυλάκοι τέρατα θὰ πῶ τὴν προσευχή μου
περίλυπος γὰρ ἔσεται Θεέ μου ἡ ψυχὴ μου
Θεὲ ιδὲ, στήν φυλακὴ, ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος,
πηγαίνω ὁ καχότυχος στὸν τόπον τοῦ κλαυθμῶνος.
Nὰ πάω εἰς τὴν φυλακὴ δὲν εἶναι ἀμαρτία;
ἐγὼ δὲν ἐσατύρισα ποτὲ ἀρχὴν κάμμιαν

Ὁ Κολόμπος κί' ὁ Μαρῆς
λέν κουβέντες π' ἀπορεῖς.

M. Βρὲ ἀδελφὲ τί γίνεσαι, σὲ πῆραν οἱ διαβόλοι;
K. Ἐδῶ μαι, φίλτατε Μαρῆ καὶ μένω στὸ Γροστόλι
τί κάνεις; τί μοῦ γίνεσαι;
M. Καλὰ μαι. σὺ, τί κάνεις;
K. Καλάμει γῶ, καλάμει σὺ, καλάμει κί' ὁ Σουσάνης;
M. Αὐτὸς κακὰ κί' ἀνάποδα εὐρίσκεται στή χάψι,
γιὰ κάτι ποῦ τοῦ βάρτηκε στὸ φύλλο του νὰ γράψῃ.
K. Βρὲ τί μοῦ λές;! μὰ τὸν Σταυρὸ;!
M. Ἐλεγα πῶς τὸ ξέρεις.
K. Βρὲ δὲν τὸ ξέρω μὰ τὸν Θεὸ βερεῖ καὶ δὲ γουδέρεις!
μια μέρα στὸ Λιθόστρωτο ἐγὼ τοῦ τὸ προεῖπα
γι' αὐτὰ ποῦ γράφεις, τῶλεγα θὰ πᾶς βορὲ στήν
(τρύπα.
M. Αἰ τί νὰ γείνη, φίλε μου κανεῖς νὰ μὴν ἐλπίζει,
τί τέξεται ἡ αὔριον κανένας δὲν γνωρίζει
ἐνῶ πάλε τὲς ἔφαγε τότες ἐπὶ τοῦ κλειδονοῦ
ἀλλὰ καλὸν ἔναι τὸ κακὸ τὸ πιὸ μικρὸ τοῦ χειρόνος
K. Βορὲ τί λές, ὁ δυστυχὴς καὶ πάλε ἔξαναδάρη;
ὦ τοῦ Σουσάνη προσφιλὲς κί' ἀρχοντικὸ τομάρι
τὸ ριζικό σου τί δεινὰ ποῦ σοῦχε φυλαγμένα
ὦ τοῦ Σουσάνη μέλη ἀγνὰ σαράντα πληγωμένα
Σουσάνη δὲν σ' ἐδίδαξε ποτὲ μιὰ πικρὰ πείρα
μοῦ φαίνεται πῶς τσ' ἔφαες κί' ἀπὸ τὴ Μαύρη
(Μοῖρα.
ἂν κ' εἶχες ἐπιστήθιον φίλον τὸν Καραίσχον
μὰ δὲ θυμῶμαι πῶς καὶ ποῦ τὲς ἔφαες νὰ βρίσκω.

ποτὲ δὲν διετάραια τὴν ὀημοσίαν τάξιν
οὔτ' ἐπράξα στὸν πράττοντα τοῦ πράττοντος τὴν
(πράξιν
ἀλλ' ἡμουν πάντα πρόθυμος νὰ πρᾶξ' ὑπὲρ πατρίδος
τὴν πράξιν ἢν περ' ἐπράξα ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος »
X. Μ' αὐτὰ τὰ κουροφέξαλα μᾶς σκότισες ἀλήθεια
ἐμπρὸς, ἐμπρὸς στή φυλακὴ.
M. Ὁ Μοῦσα μου βοήθεια!
τὸν πάνε δὲ στή φυλακὴ κί' ὁ τάλας ἀφ' τὸν τρόμο
σκορπάει κάτι τί ζεστό γιὰ τὸ καλὸ στὸν δρόμο.

Ἄλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ἀγαπητὲ Σουσάνη
M. Ἀλλοῖμονον, ἀλλοῖμονον στήν χάψι θὰ πεθάνῃ
προχθὲς καὶ ὁ πατέρας του ἦτο μαζί μ' ἐμένα
ἀπ' ἐξ' ἀπὸ τὴν φυλακὴ μὲ μάτια δακρυσμένα
τοῦ ἔλεγε, Σουσάνη μου, τί ἦτον πεπρωμένον!
καὶ ἐβλεπε στοὺς οὐρανούς μὲ βλέμμα θολομένο
ὁ δὲ Σουσάνης τοῦλεγε ἀγαπητὲ πατέρα
ἀδίκως κλαῖς γιὰ μένανε καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα
μὴν κλαῖς ἀλλὰ πορεύθητι εὐθὺς στοὺς βουλευτάδες
μὲ τρόπον δὲ φιλόφρονον τρέξε στοὺς δικαστάδες
κί' ἴσως αὐτοὶ, πατέρα μου, μὲ ἀποφυλακίσουνε.
Βρὲ δὲν θυμᾶσε, τέκνον μου σατυριστῆς ποῦ ἦσουνε
ποῖος ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς θὰ σ' ἀποφυλακίσῃ;
ποῖον, παιδί μου, ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχεις σατυρίσει.
K. Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε Μαρῆ, ὁ κόσμος ἔτσι εἶναι
Μαραίνονται τοῦ ἔαρος αἱ δάφναι κί' αἱ μυρσίναι
δὲν εἶναι πρᾶγμα σταθερὸν ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν βίον
ὥσει σκία παρέρχεται δόξα καὶ μεγαλεῖον,
καὶ ὁ Σουσάνης, φίλε μου, δοξάσθηκε μεγάλως
δοξάσθηκε τόσον πολὺ. ὅσον κανένας ἄλλος.
M. Καὶ πάλι θὲ νὰ δοξασθῇ ἡ κλασικὴ τοῦ μούρη
καὶ ἴσως ἴσως Μέτελας νὰ γένῃ στὸ Ληξοῦρι,
γιατί αὐτοὶ τὸν ἀγαποῦν, εἰς τὸ Ληξοῦρι πάντα
γιὰ τοῦτο φίλε εὐχολα τὸν στήσουν ἀνδριάντα.
K. Θὰν τότε κάμουν βέβαια, γιατί τὸ εἶπαν τόσοι.
M. Ὁ Μέτελας στὸν Μέτελα ἐκεῖ θ' ἀποβίωσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ὦ! ὄντα προσφυλέστατα καὶ πλάσματα ἀθῶα
ὁποῦ πολλοὶ σὰς θεωροῦν γιὰ κτίνει καὶ γιὰ ζῶα

ὡς χάριν παραδείγματος ὁ ποιητῆς Μολφέτας,
ὁ θιασώτης ὁ γνωστὸς τῆς φίλης του ρεμπέτας,
αὐτὸς σὰς ἐσατύριζε πῶς κάνετ' ἀγαποῦλες
ὁποῦνε πρᾶγμα φυσικὸν ὁποῦ τὸ πράττουν ὄλαις
(Κί' ἂν τώρα χωρὶς ἔρωτα εὐρίσκεται καμμία,

αὐτὴ θὰ ᾔν' ἀνέσθητος καὶ ὡς ἡ πέτρα κρύα.)
γιατὶ τὸ θεῖον αἶσθημα τοῦ ἔρωτος δὲν πάει,
νὰ κατοικῇ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὡς ἡ δροσιὰ τοῦ Μᾶη,
Ἀλλὰ πηγένῃ πάντοτε σ' εὐαίσθητες καρδίες
δὲν κατοικεῖ σ' ἀνέσθητες σὲ παγερὲς σὲ κρύες.
ὦ! ὄντα προσφυλέστατα ἀγνὰ καὶ ῥυμαιοφόρα
ἰδοὺ τῆς ἐκδικήσεως ἐσήμοσε ἡ ὥρα
εὐρίσκετε στήν φυλακὴ αὐτὸ ὁ τύρανός σας
ἐγὼ δὲ θᾶμαι πάντοτε ἓνα ἀνδράποδό σας,
καὶ μόνον γιὰ χατήρι σας θὰ βγάλω τὸν «Κολόμπο»
Κι' ἐὰν βγάλῃ τὸ Ζηζάνιον στήν μύτι του θὰ τῷμπο
ἐγὼ μ' ὁ μόνος ποῦ μπορεῖ νὰ σᾶς κ' καναποιήσω
καὶ μὴ φοβῆστε ἀπὸ ἐμὲ γιὰ νὰ σᾶς σατυρίσω
ἀγάπες ὅτι θέλεται κάνεται ἐλευθέρως
τὸ ἐπιτρέπω καὶ ἐγὼ ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ ἔρωσ
Καὶ μὲ γιὰ τὰς δουλέψης μου μία ματιά σας μόνον
εἶναι ἡ μόνην ἀμοιβή. . καὶ φάρμακο στὸν πόνον
πρὶν πάντοτε αἰσθάνεται ἡ σκλάβας σας καρδιά μου
δεχθῇται τὰς προσρίσεις μου ἀθῶα πλάσματά μου.

Ποίησις χωρὶς μέτρο ντόπια
προτότυπος δική μου κόποια.

*Ἦλθε ὁ «Ζηζάνιον» αὐτὴν Ἀθήνα
ἔφερε τὸν κόσμον ἄνου κάτου
ἐσατύρισε τὸν τᾶδε καὶ τὴν δεῖνα
δὲν ἤξευρε πῶς θαῦρη τὸν μπελιά του
ἐσατύριζ' ὅλους δὲν φοβῆτο τίποτα
Εἰσαγγελεῖς, Προέδρους, Δικαττάδαις δι' ὅλους ξαπο-
(τσύποτα.

Τοῦ λέγω Ζουζάνιον μιὰ μέρα
βάλε μυαλὸ ταῖς σάτυρες παρέτα
καὶ κείνος μ' ἀπαντᾷ ἡ κάθε λέρα
πρέπει νὰ φοβάτε τὸν Μολφέτα
Καὶ γὼ μὲ τώρα ξακουστὸς καὶ ἥρωσ τῆς ἡμέρας
εἶμαι ἀετὸς πετῶ φυλά καὶ σχίζω τοὺς αἰθέρας.

Θυμᾶσε τοῦ λέγω τὴν ξυλιά ἐκεῖνη
πούφαγε στὸ ἅγιο Σπυρίδωνα
πῶγραφες γιὰ μία δεσποσύνη
κατ' τότε γιὰ τὸν κλειδῶνα;
Μὴ λές πῶς εἶσαι ἀετὸς καὶ πῶς ποτᾶς σὲ ὕψη
γιὰ τί βρε κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ σοῦ ταῖς πασαλείψει
Σοῦ τόπα δὲν μὲ ἤκουσες ἀγαπητὲ Μολφέτα
Κάτσε τώρα στὸ φρέσκο σου καὶ στοὺς αἰθέρας πέτα.

Ἐπιστολὴ τοῦ Σουσάνη
ποῦ πονόκαρδο σοῦ κάνη.

Τοῦ βίου μ' ἄστρον φαεινὸν φηγή μου Μελπομένη
περνῶ χωρὶς ἐσένανε ζωὴ δυστηχισμένη
πιστεύω ὅτι ἤκουσες φίλη μου τὰ σηβάντα
αὐτὰ τὰ δυστηχήματα ὅπου μὲ βρίσκουν πάντα
πιστεύω ὅτι ἤκουσες πῶς βρίσκομαι στήν χάψη
καὶ τὰς ταλεπορίας μου πιδὸς θὰ σταῖς περιγράφῃ
καὶ μόλαις ταῖς κακομοιργίαις ποῦ μεύρικαν ψυχὴ μου
ποῦ τώρα δὲν εὐρίσκεται δεκάρα στὸ πουγκίμου
εἶναι τὸ μεγαλότερο ἐκ τῶν δυστυχιῶν μου
ποῦ τῷκατσε διὰ παντός καὶ τὸ Ζηζάνιόν μου,
ποῦ ἐξ αὐτοῦ ἐκέρδιζα ξέρεις πολλοὺς παράδες
ἀλλὰ συμβένουν πάντοτε τέτοια στοὺς φουκαράδες
Ναὶ εἶναι πρᾶγμα φοβερὸ ὅπου σοῦ κάνη φρίκη
νὰ καταντήσω φίλη μου μὲ δίχως χαρτζιλίκη
ἀλλ' ἂν σοῦ περισέουνε λίγα νὰ μὲ δανίσῃς
καὶ θᾶμαι πάντα πρόθυμος εἰς ὅ,τι μὲ ζητήσῃς,
στήλε μ' εὐθὺς τὰ χρήματα ἀλλέως μὴ τὸ κάνῃς
χίλιες φορές σ' ἀσπάζωμαι ὁ λάτρης σου

Σουσάνης.

Ἐπιστολὴ τῆς ἐρωμένης
δηλαδή τῆς Μελπομένης.

*Ἐλαβον χθὲς τὸ γράμμα σου Σουσάνη ποθητὲ μου
καὶ λύπην δὲν ἡσθάνθηκα τόσην πολὺ ποτέ μου
τὴν λύπην μου δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὴν περιγράψω
καὶ τώρα ποῦ σοῦ γράφω αὐτὰ μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω
λυποῦμαι δὲ περσότερο ποῦ δὲν ἔχω δεκάρα
θὰ βάλω δὲ ἐνέχειρο ὅτι ἔχω κι' ἄρα μᾶρα
θὰ βάλω δὲ ἐνέχειρο τὸ ἐπιστολὲς Σουσάνη
ποῦ μόχεις στήλει πρὸ καιροῦ, κανῆς ὅτ' ἔχει βάνη.
προπάντων δὲ Σουσάνη μου σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ὅτι ἱερὸν κειμήλιον πρέπει νὰ θυσιάσῃς
ἐπιθυμοῦσα φίλε μου νὰ βρίσκομαι μαζὴ σου
νὰ γίνω σύντροφος πιστὸς, κ' ἐντὸς τῆς φυλακῆς σου,
νὰ βρίσκομε στὰς φυλακὰς μὲ σένανε, κλησμένη
ἀπόναν θρόνον, φυλακὴ περσότερο μ' ἐφρνεῖ,
λάβετε δὲ πρὸς τὸ παρὸν δραχμὰς λεπτὰ τριάντα
καὶ γὼ λεπτὰ Σουσάνη μου δὲ νὰ σοῦ στέλω πάντα,
καὶ σὲ ἀσπάζωμαι θερμὸς κατ' ἐνθουσιασμένη
διατελῶ δὲ πρόθυμος ὁ λάτρης σου
Μελπομένη.